

Pro milovníky skandinávských thrillerů i Agathy Christie

ANNA E. WAHLGRENOVÁ

POSLEDNÍ VEČEŘE

Přeložila Lucie Olešová

Anna E. Wahlgrenová

Poslední večere

**ANNA E.
WAHLGREN OVÁ**

**POSLEDNÍ
VEČEŘE**

Přeložila Lucie Olešová

Argo

Den sista middagen

Czech edition © Argo, 2023

Copyright © Anna E Wahlgren 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Lucie Olešová, 2023

Cover design © designstudioe.com, 2022

ISBN 978-80-257-4190-0 (váz.)

ISBN 978-80-257-4301-0 (e-kniha)

Pro Ronnyho

Pátek 3. července 2009

Ten večer, kdy všechno skončilo, nebyl orientální koberec ve Williamově předsíni pod hromadou bot vůbec vidět. Nespočet úzkých sandálků, lesklých lodiček a zaprášených tenisek. Na odřeném rudocherném vzoru se klikatily úzké proužky, vlnily se okolo pomačkaných kabelek a tašek na notebooky z černé kůže pohozených u zdi a vedly až do jádra bytu, kde v obývacím pokoji dunělo stereo.

Vzduch v kuchyni byl zatuchlý a nehybný. Seděla jsem v koutě u kulatého jídelního stolu a ruce jsem měla složené v klíně. O chodidlo se mi pod stolem otřel studený vlhký čenich, odstrčila jsem psa nohou a dívala se, jak odchází do předsíně. Otevřeným oknem se dovnitř valily zvuky z ulice, zvuky, které mě dosud občas v noci budí, dokud mě nepohlítí naprosté ticho ložnice. Kvílení brzd, lidské hlasy, život, který plyne dál, jako by se nic nezměnilo. Občas přes parapet vnikl dovnitř slabý závan vlahého vzduchu a přinesl s sebou vůni rozkvetlého pustomyru a cigaretového kouře, ale ani tehdy jsem neodtrhla zrak od štíhlé postavy natahující se ke stropu.

Ava odvážně balancovala na okraji židle. Občas se na mě ohlédla přes rameno a usmála se. Světlé vlasy měla stažené do uzlu na temeni a ke zpocenému kůži na krku se jí přilepilo pár rebelsky uvolněných pramínků. Když se postavila na špičky a natáhla se ještě výš, top se jí nadzvedl a odhalil proužek nahé lesklé kůže. Vedle ní stál Finn.

Bílá košile se mu lepila k zádům a ruce se mu třásly strachy. Vzhlížel k ní, připravený ji chytit, kdyby padala.

Snažila jsem se vytěsnit všechny zvuky. Hudbu, kterou Tess ve vedlejšími pokoji zapnula na plné pecky, cinkání nádobí, které Ava přesouvala ve skříňce. Místo toho jsem špicovala uši, jestli znovu zaslechnu stejnou ránu jako před chvilkou, a čekala jsem, až ji uslyším znovu. Dunivou ránu a potom škrábavý, téměř pisklavý zvuk.

To v těchhle starých domech dělají vodovodní trubky, vysvětlil mi kdysi Finn.

Nic jiného.

Ava na okamžik ztratila rovnováhu, zavrávala a já jsem zatajila dech. Finn ji o vteřinu později zachránil, když ji neohrabanýma rukama chytil za boky.

Otočila se k němu a zářivě se usmála.

„Kde je William?“

Ten hlas mě vytrhl z transu a Finnovy ruce se bleskurychle přesunuly z Aviných boků na opěrku židle. Jeho oči sklouzly ode mě v koutě k Charlotte, která se s rukama zkříženými na prsou mlčky opírala o zárubeň. Dlouhými nehty si poklepávala na paži a rudé vlasy jí splývaly na záda. Byla jako exploze barev ve vzorovaných šatech.

„Tady není,“ hlesla Ava a špičkami prstů se dotkla sklenice na horní polici, ale nedosáhla na ni. „Finne, mohl bys ty skleničky vytáhnout ty? Proč je má tak vysoko?“

Finn okamžitě natáhl ruku a pomohl jí slézt. Letmo se podíval na Charlotte, která si ho vůbec nevšímala, a potom si sám stoupl na židli a sklenice na vysoké stopce sundal. Charlotte obrátila oči v sloup a odplula ze své pozorovatelný dál do bytu. Já jsem bez přemýšlení vstala a jako v horečnatém snu jsem se vydala za ní.

Charlottiny boky se přede mnou pohupovaly, její nahá chodidla opuchlá po večeru v lodičkách opatrně našlapovala po Williamově sbírce všelijakých hadrových a jiných ošoupaných kobereců s ornamentovými vzory. V předsíni jsem mimoděk přejela prsty po zaskle-

ných vinylových deskách s ohmatanými vstupenkami zastrčenými za rámem a odolala nutkání se otočit a utéct pryč. Červeně zářícího půlměsíce v zámku toalety jsem si všimla právě ve chvíli, kdy se okolo mě neohrabaně protáhl Adrian. Chvíli hledal svoje boty a zápach whisky z jeho úst se ve vzduchu vznášel ještě dlouho poté, co odešel.

„Potřebuju na vzduch,“ zamumlal, aniž by se na mě podíval, čímž jako obvykle myslel cigaretu venku na ulici s mobilem přitisknutým k uchu.

Charlotte se zastavila uprostřed obývacího pokoje. Konferenční stůl nebyl pod pívnými láhvemi skoro vidět, psací stůl v protějším rohu vypadal zcela opuštěný – kancelářská židle stála otočená do místnosti, jako by z ní právě někdo vstal. Na pohovce se rozvalovala Tess, oči s kouřovým líčením zavřené a pramínky vlasů rozprostřené po háčkovaném polštáři jako střapaté sluníčko, jednu ruku sevřenou na břiše, druhou položenou na čele. Nohou s ozdobným tetováním na kotníku pohupovala do rytmu hudby, což byla na jejím ochablém těle jediná známka života.

Objala jsem se paží okolo pasu a druhou rukou se přidržela rámu dveří, kde něčí nehty oloupaly oprýskanou barvu. Za Charlottinými zády jsem zahlédla otevřené dveře do ložnice, o které jsem věděla, že je prázdná.

„Kde je William?“ zopakovala Charlotte, tentokrát hlasitěji, a ztišila hudbu.

Tess sundala ruku z čela a nadzvedla se na lokti. Černé šaty jí sklouzly z ramene.

„Jak to myslíš?“ zeptala se chraplavým hlasem, který zněl, jako by celou noc vyřvávala na koncertě nebo s Adrianem vykouřila celou krabičku cigaret.

Stiskla jsem zárubeň pevněji, až se mi do nehtů zahryzla bolest, ale nedokázala jsem se pohnout.

„Dlouho jsem ho neviděla,“ řekla Charlotte a pomalu se otočila, jako by celou dobu věděla, že jsem za ní.

„Copak on není tady?“

Ava promluvila těsně za mými zády a já sebou trhla. Překročila jsem práh obýváku a ustoupila na stranu. V předsíni se ozvalo slabé zavrčení a pronikavé zaštěkání.

„Někdo je v koupelně,“ zavolal Finn a zvedl malého teriéra do náruče.

Celým bytem se rozlehlo klepání na dveře.

„Williame?“

„Je tam?“ zeptala se Ava.

„Je zamčeno. Nic neslyším.“

Charlotte vyšla z místnosti, Tess vstala z pohovky a vydala se za ní. Já jsem couvala, až jsem zády narazila na stěnu. Ze všech sil jsem se snažila ovládnout svůj dech. Zůstala jsem v obýváku sama, zírala jsem oknem na korunu břízy, která sahala těsně pod francouzský balkon, a mrkala jsem, aby mě přestaly svědit oči.

„Zajdi do kuchyně pro příborový nůž,“ nařídila Ava a podlahu rozezněly Finnovy těžké kroky. Potom se ozval rachot příborů.

Kroky se vracely, zavřela jsem oči.

Zavrtěla jsem hlavou, jako bych tak dokázala zahnat pocit, který mě mrazil až do morku kostí. Pes v předsíni znovu začal štěkat na zavřené dveře. Jako by to taky věděl. Jako by to už cítil.

„Williame?“ Charlotte se zlomil hlas. „Můžete ty dveře někdo otevřít?“

„Otoč nožem v zámku,“ řekla tiše Ava. Kov zacinkal o kov, panty se pohnuly a dveře se pomalu otevřely.

Já jsem si v obýváku přitiskla ruce na uši těsně předtím, než letní noc prořízl Avin zoufalý výkřik.

O deset let později

Listopad 2019

